

Той. Така,.. разбирамъ. За васъ е било важно флирта, а не оня, който флиртува.

Захарина. Кой знай?

Той. Но моитѣ розови пжтеки бѣха по вълшебни отъ неговата чорлава глава, която той много се харесва на женитѣ, които се оксигениратъ.

Захарина.. И сега азъ виждамъ, че розовитѣ листи вие сте кжсали толкова а отъ трънливитѣ грани ми овихте вѣнецъ сега.

Той. Въ всѣкой случай азъ ви спасихъ отъ единъ вълкъ

Захарина. За да ме хвърлитѣ въ една кромейша бездна.

Той. Не! Въ раз на незнайното, а не въ прегръдкитѣ на оногова, който не ви заслужаваще.... Да! Азъ ви спедихъ, не ви напускахъ нито мигъ, кога излизахте било съ мжжа си, или съ другарката си. Вие ме забелязахте. А да спрете вниманието на една жена, то е вече половинъ победа.

Захарина. Много сте наблюдателень.

Той. И когато почнахъ атаката, измѣстихъ художника. Нѣщо повече: почнахъ да ви завладявамъ.... Азъ желая да бждите искрення. Кажете ми не е ли вѣрно?

Захарина. (Измжчено) Да!

Той. Вие съ вѣрното око на красивата жена схванахте това. Азъ съмъ по-елегантенъ отъ художника; превишавамъ го по красота.... И моята външности и умение да фли-